

Relatarea despre creație și doctrina evoluției

Doctrina evoluției a fost amintită atât de des în capitolele anterioare, încât trebuie să spunem câteva cuvinte despre ea înainte de a merge mai departe. Desigur, nu este posibil să discutăm această doctrină în detaliu în contextul unei analize a Genezei 1; aici își are locul doar ceea ce face clar cât de nepotrivit este ceea ce face ca încrederea unor credincioși în Geneza 1 să fie zdruncinată de doctrina evoluției. De aceea vrem să analizăm pe scurt doar următoarele puncte: așa-numitele dovezi care justifică doctrina evoluționistă, caracterul științific al acestei doctrine și influența ei morală asupra societății.

Mulți oameni (cu regret, chiar și mulți oameni de știință) cred că evoluția este o realitate științifică. Aceasta este o greșeală gravă și periculoasă. Evoluția în sensul larg al cuvântului (adică descendența tuturor organismelor vii din strămoși comuni, aceștia fiind materie lipsită de viață) nu este în niciun caz un fapt sigur și nici măcar o teorie bazată pe fapte. Ea este o dogmă bazată pe idei materialiste, filozofice, în contradicție cu vechile idei ale creației, în orice caz, nu mai „științifică” decât acestea. Dar, se spune, nenumărate cărți despre doctrina evoluționistă enumeră dovezi științifice în favoarea evoluției, nu-i așa? Și acest lucru se bazează pe o regretabilă înțelegere greșită.

În evoluție, se face o distincție între așa-numita macro-evoluție și micro-evoluție. Prima este evoluția la scară mare, descendența bine definită a organismelor superioare din cele inferioare, apariția marilor diviziuni principale ale regnurilor vegetal și animal din strămoși unicelulari comuni. Nu există nici cea mai mică urmă de dovadă că această macro-evoluție a existat. Nu trebuie să fii creaționist pentru a-ți da seama de acest lucru - un evoluționist convins, precum Kerkut, a scos clar în evidență în cartea sa absența acestor dovezi importante¹. Așa-zisele dovezi, pe care le găsim în manualele de evoluție, se referă la micro-evoluție, adică la variabilitatea formelor vii în anumite limite, adică în limitele *min* deja discutate. Este chiar înșelător să vorbim aici de „evoluție”. Evoluția înseamnă dezvoltare și poartă cu sine ideea de ascensiune și progres. Dar, în realitate, niciodată nu este vorba de un progres biologic real (dezvoltarea către un nivel superior de viață) atunci când un organism se modifică în limitele *min*-ului său. Se poate cultiva o floare magnifică sau prăsi o rasă deosebită de animale, care să semene doar puțin cu strămoșii săi, dar este acesta un progres? S-a ajuns prin aceasta la o formă „superioară” de viață? Practica ne învață că astfel de forme cultivate mărturisesc mai degrabă degenerarea decât evoluția: ele sunt de obicei mai slabe și mai puțin fertile.

Dar care sunt dovezile pentru teoria evoluției? Cu siguranță că trebuie să existe undeva un sprijin pentru aceste opinii, care au devenit atât de populare! Așa-numitele „dovezi” pot fi împărțite în trei grupe:

(1) Dovada principală pentru teoria evoluției trebuie să provină din paleontologie, adică din fosile. Diverși evoluționiști au subliniat că „dovada” paleontologică este de fapt singura dovadă. Toate celelalte dovezi nu au nicio justificare în sine, ci pot cel mult să întărească dovezile paleontologice. De aceea, paleontologia este așa de importantă pentru teoria evoluției, deoarece este o știință istorică, singura care ne-ar putea oferi „documente” istorice care să dovedească faptul că evoluția a avut loc în trecut. Ei bine, nu trebuie să mai spun prea multe despre acest

---

¹ G.A. Kerkut (1960): „Implication of evolution” (New York, Pergamon Press).

lucru după tot ce am spus despre tabelul timpului geologic, despre obiecțiile serioase care au fost ridicate împotriva lui și despre problemele pe care le ridică pentru teoria evoluției. „Dovezile” paleontologiei sunt un eșec, atâta timp cât acestea rămân datoare cu răspunsuri la următoarele și la multe alte întrebări:

- (a) De ce nu se cunosc adevărate forme intermediare și de tranziție printre fosile?
- (b) De ce nu se cunosc printre fosile organe în stare de formare („surprinse în procesul de evoluție”)?
- (c) De ce prezintă fosilele aceeași discontinuitate între ele ca și formele actuale?
- (d) De ce nu se cunoaște aproape nicio fosilă (dacă există măcar una) din Precambrian?
- (e) De unde au apărut atât de brusc în Cambrian toate grupurile majore de nevertebrate?
- (f) Care a fost originea bruscă a mamiferelor în Terțiar?
- (g) De unde au apărut atât de brusc plantele cu flori?

Paleobotanica nu s-a dovedit a fi decât o piedică pentru evoluționist, în loc să fie un ajutor. Unde sunt dovezile fosile pentru evoluție?

Argumentele prezentate de obicei profanilor sunt evoluția vertebratelor - o fracțiune din întregul regn animal și singurul grup în care - după cum se pare - în succesiunea de la straturile terestre „mai vechi” la cele „mai tinere” se poate vorbi într-adevăr de o progresie de la forme inferioare la forme superioare. Dincolo de obiecțiile noastre la calendarul geologic, această succesiune nu prezintă nicio dovadă reală că clasele superioare de vertebrate au apărut din cele inferioare. Nu, ultimele argumente, pe care paleontologii le prezintă la sfârșit - și acestea sunt atunci și cele mai „puternice” ale lor! - sunt descendența unor grupuri mici, speciale, cum ar fi elefanții, cămilele și, mai ales, caii. Cine nu este impresionat atunci când i se prezintă un șir lung de cai, care cresc treptat în mărime și la care numărul degetelor de la picioare scade treptat, de la cinci până la o singură copită? Dar care este valoarea unui astfel de șir? La urma urmei, toți sunt cai; și ei indică doar posibilitatea unei micro-evoluții, adică variabilitatea în cadrul unui *min*, și apoi degenerarea, mai degrabă decât o evoluție reală. Dar mai presus de toate: ce dovezi există că formele de cai „mai înalți” sunt de fapt cai mai tineri decât cei „scunzi”? Din acest punct de vedere istoric, astfel de șiruri sunt adesea cele mai contestabile. Straturilor de pământ, în care se găsesc aceștia, li se atribuie adesea o vârstă în funcție de tipul de cal găsit în ele.

(2) Dacă „dovezile” paleontologice - considerate de mulți ca fiind singurele reale - sunt deja un eșec, ce sunt celelalte „dovezi”? Multe dintre așa-zisele dovezi nu sunt deloc concludente, ci au nevoie ele însele de dovezi. Există o linie de argumentare la baza acestora care se învârtă în cerc: anumite observații biologice sunt explicate cu ajutorul teoriei evoluției; dacă acest lucru reușește într-un mod satisfăcător, atunci aceste observații sunt transformate în „dovezi” pentru aceeași teorie a evoluției. Astfel, această doctrină este dovedită prin ea însăși. Să luăm doar grupa de „dovezi” care se referă la similitudinile de structură și compoziție dintre toate formele de viață. Să ne gândim la marea uniformitate în compoziția biochimică și în procesele vieții, în structura celulară, în diviziunea nucleară și celulară; să ne gândim la corespondențele anatomice, da, la un plan de construcție atât de magnific în întreaga lume vegetală și animală, încât este posibil să împărțim această lume întreagă în diviziuni principale, clase, ordine, familii, genuri și specii într-un mod care pare destul de natural. Or, spun ei, această înrudire

izbitoare între toate formele de viață poate fi explicată în mod rațional numai dacă este concepută ca o „înrudire de sânge”, adică bazată pe descendența comună; dacă nu se face acest lucru, trebuie să se renunțe la posibilitatea unei explicații științifice². Aceasta este o mostră frumoasă de raționament evoluționist. Deoarece evoluția explică foarte plăcut această înrudire, această înrudire devine, la rândul ei, o dovadă pentru teoria evoluției. În afară de aceasta, în cadrul științei naturale nu este posibilă nicio altă explicație.

Dar acesta este punctul nevralgic al problemei. În cele din urmă, nu ne interesează cea mai elegantă metodă de gândire, ci adevărul. Prin urmare, este absolut posibil ca unitatea tuturor organismelor vii să fie rezultatul unui plan comun de creație și al activității unui mare planificator. Într-un anumit sens, aceasta este, de asemenea, o explicație „științifică”. Dacă Dumnezeu a creat organismele vii, atunci nu ne putem aștepta la altceva decât la faptul că El a lucrat conform unui plan universal. Fără o relație biochimică, cum ar putea omul și animalul să trăiască din hrana vegetală? Cum ar putea omul să mănânce carne dacă aceasta nu ar fi de același fel cu propriul său corp? Și cum ar putea organisme diferite să trăiască în același mediu, dacă nu ar prezenta o mare asemănare în ceea ce privește alcătuirea și modul de viață și dacă nu ar avea tot felul de adaptări între ele? Și aceasta este o metodă „elegantă” de gândire, care, în plus, are pecetea adevărului datorită revelației lui Dumnezeu. Prin însăși natura sa, nu ne putem aștepta niciodată la adevăr din partea științei; cel mult, aceasta ne poate oferi scheme de gândire, care sunt „corecte” sau „judicioase”, dar niciodată „adevărate”. „Adevărul” se află în afara orizontului științei, deoarece este cunoscut doar prin revelație, nu prin cercetare, astfel încât termenul „știință” trebuie aplicat mai degrabă cunoașterii revelației lui Dumnezeu decât sistemului de gândire care îl exclude pe Dumnezeu de la început. Mulți învățați pot găsi teoria materialistă a evoluției mult mai logică și mai acceptabilă decât creaționismul (doctrina creației) și se feresc să introducă un „deus ex machina” în viziunea lor asupra lumii, dar, în principiu, acest lucru nu are nimic de-a face cu problema adevărului. Prin urmare, este incorect să-i acuzăm pe cei care cred în creație ca fiind cea mai bună explicație a observațiilor științifice menționate mai sus, că sunt „neștiințifici”. La fel de corect se poate afirma că sunt neștiințifici cei care explică faptele științifice prin ceva la fel de neștiințific ca și evoluția, care există doar în imaginație.

Pentru a fi complet, aș dori să subliniez faptul că două „dovezi”, care încă apar în unele manuale, sunt deja depășite în prezent. În primul rând, așa-numitele „organe rudimentare”, acestea sunt organe care par să nu aibă nicio funcție în organism, cum ar fi apendicele. Dar lista acestor organe devine din ce în ce mai scurtă, pe măsură ce cunoaștem funcțiile acestor organe. În afară de aceasta, dacă există, ele pot fi rezultatul variabilității în cadrul *min*; în orice caz, ele sunt întotdeauna o dovadă a degenerării, niciodată a evoluției. A doua „dovadă” depășită este „Legea de bază biogenetică” a lui Haeckel, care spune că dezvoltarea embrionară a multor animale este o repetare prescurtată a procesului de dezvoltare a întregii specii; gândiți-vă doar la așa-numitele fante bronhiale și la formarea cozii la embrionii umani. Dar nu există nicio îndoială că majoritatea cercetătorilor de astăzi sunt convinși că această teorie nu se bazează decât pe fraudă și fantezie.

(3) Ultima, dar nu lipsită de importanță, grupă de „dovezi” este oferită de științele experimentale, în special de teoria eredității. Evoluționismul include nu numai descrierea proceselor istorice

---

² A.G.M. van Melsen (1968): „Evolutie en Wijsbegeerte” (Aula, Utrecht), pag. 94.

(care nu pot fi repetate, dar care trebuie să fie evidente din arhiva fosilă), ci și explicarea fenomenelor repetabile care au loc astăzi, care trebuie să ofere dovada că procesul evolutiv continuă și, în același timp, să arate cum trebuie să se fi desfășurat în trecut. Atunci când teoria evoluției a fost stabilită în forma sa principală actuală, în secolul trecut, s-a crezut în mod optimist că în curând va fi posibil atât să se documenteze suficient procesele istorice presupuse, cât și să se perceapă și să se imite experimental procesul evolutiv care are loc în prezent. În ambele privințe, evoluționiștii au eșuat complet și au pierdut mult timp căutând ceva ce nu exista. În teoria eredității, începe să se conștientizeze incompatibilitatea statistică absolută a naturii unice și extrem de complicate a factorilor ereditari (genele) cu o teorie neo-darwinistă a selecției naturale a modificărilor genetice aleatorii (mutații). Chiar și evoluționiștii convinși se distanțează din ce în ce mai mult de ideea că apariția unor organe și organisme foarte specializate poate fi rezultatul selecției unor mutații aleatorii. În afară de aceasta, organele specializate sunt utile doar atunci când sunt complete; formele intermediare ar fi fost, prin urmare, eliminate cu mult timp în urmă în evoluție. De altfel, marea majoritate a mutațiilor genetice sunt dăunătoare pentru organism și îi reduc viabilitatea și/sau fertilitatea, fiind astfel eliminate de selecția naturală în loc să fie favorizate. În sine, ele pot fi benefice în medii foarte speciale, cum ar fi cele create de crescători, dar este bine cunoscut faptul că bastarzii selectați, dacă sunt lăsați în voia sortii, se întorc foarte repede la tipurile parentale, iar formele crescute la starea lor inițială. Evoluționiștii au nevoie cu adevărat de „macro-mutații” cu o valoare selectivă ridicată, dar acestea nu au fost găsite niciodată. În afară de aceasta, oricare ar fi mutațiile splendide care apar în genele existente, acestea nu duc niciodată la apariția unor gene complet noi.

Ne-am putea întreba cum este posibil ca atât de mulți cercetători să creadă atât de puternic în evoluție, deși baza științifică a teoriei evoluției este atât de slabă. Fără îndoială, acest lucru se datorează în principal faptului că resping din start alternativa biblică și supraestimează metoda științifică. Am citit de mai multe ori și am auzit personal cercetători care au respins mai întâi posibilitatea creației pentru că nu se potrivește cu gândirea științifică, iar apoi, doar din acest motiv, și-au exprimat credința în doctrina evoluției. Chiar și necredincioșii, care își exprimă serioase îndoieli cu privire la doctrina evoluției în forma sa actuală, nu se îndoiesc de evoluția în sine, chiar dacă uneori critică referirile și explicațiile date pentru aceasta. În generația tânără, astfel de critici sunt exprimate din ce în ce mai des, dar ar fi nerealist să ne așteptăm ca teoria evoluției să fie în cele din urmă respinsă. Atâta timp cât majoritatea cercetătorilor resping Cuvântul lui Dumnezeu, ei vor crede ceea ce este de necrezut: o doctrină inacceptabilă și infirmată, de care se agață pentru că este religia lor.

O obiecție importantă la adresa creaționiștilor este întotdeauna aceea că aceștia presupun a priori existența unui Dumnezeu Creator, în timp ce se pretinde că „știința naturală pură” nu are ipoteze a priori și că ar fi imparțială și obiectivă. Dar ce savant îndrăznește să nege că, de exemplu, imutabilitatea fenomenelor naturale este o bază a științei naturale - și nu este această imutabilitate o presupunere a priori nedovedită? În afară de aceasta, nici măcar nu este atât de evident, pentru că această ipoteză exclude de fapt miracolele supranaturale. De aceea, materialii trebuie să excludă a priori existența lui Dumnezeu, cel puțin a unui Dumnezeu care intervine în natură. Aceasta înseamnă că atât creaționismul, cât și evoluționismul se bazează pe presupuneri a priori, fie că există un Dumnezeu, care este încă activ astăzi, fie că nu există. Acum, desigur, se poate reproșa că este mai logic să negăm existența lucrurilor neperceptibile (cum ar fi Dumnezeu) decât să le acceptăm, deoarece presupunerea că ar fi un Dumnezeu 1.)

nu este verificabilă din punct de vedere științific și 2.) face știința mai complicată decât este necesar pentru a explica fenomenele naturale. În ceea ce privește primul punct, cel referitor la imposibilitatea de a dovedi existența lui Dumnezeu, răspunsul este: Și ce dacă? Aceasta nu face decât să dovedească limitele științei naturale, căci cine îndrăznește să spună că realitatea perceptibilă este singura și deplină realitate? Știința naturii este un sistem care, prin însăși natura sa, ține cont doar de ceea ce este perceptibil; dar nu trebuie să afirmăm apoi triumfând că cu acest sistem nu s-a găsit niciodată nici o urmă de Dumnezeu. Ce nebunie! Dacă Dumnezeu ar putea fi perceput cu instrumentele noastre senzoriale, atunci Creatorul ar fi o creatură ca noi. Și în ceea ce privește al doilea punct, am subliniat deja în introducere că anumite fenomene, cum ar fi originea vieții, sunt mult mai bine înțelese din punct de vedere creaționist decât evoluționist.

Dar, în afară de aceasta, poate rezista mai bine evoluționismul la această dublă critică? Am subliniat deja că, în ceea ce privește primul punct (dovada experimentală a doctrinei lor), evoluționiștii au eșuat complet. Ei cred în filozofia lor nu pentru că este atât de solidă din punct de vedere științific, ci pentru că resping alternativa unui Dumnezeu Creator. Iar pentru a cunoaște cel de-al doilea punct, complexitatea inutilă a doctrinelor lor, este suficient să cercetăm numeroasele ipoteze auxiliare pe care - pentru a face mai acceptabilă doctrina lor în contradicție cu realitatea - au fost nevoiți să le stabilească în geologie, paleontologie, taxonomie, genetică, etc. Poate fi numită științifică o doctrină care nu îndeplinește nici măcar cerințele de bază care pot fi impuse unei ipoteze științifice?³ O doctrină care, în plus, intră în conflict grav cu principiile de bază ale matematicii (statistice) și ale termodinamicii? O doctrină care închide ochii în fața numărului tot mai mare de fapte care o contrazic? A cărei încredere este invers proporțională cu numărul enorm de afirmații nedovedite pe care se bazează? Chiar și evoluționiștii convinși recunosc că evoluționismul nu poate fi numit ipoteză științifică sau teorie științifică⁴. Până la urmă, o ipoteză este concepută pentru a pune în relație unul cu altul o serie de fenomene observate și este modificată în mod constant și, în cele din urmă, respinsă pe măsură ce se observă noi fenomene. Dar teoria evoluției nu poate dispărea, pentru că nu are alternativă în științele naturii. De aceea, Delfgaauw concluzionează că teoria evoluției este un „postulat”, adică o cerință impusă gândirii în așa fel încât, dacă cineva vrea să gândească despre un anumit domeniu al realității, trebuie să gândească în conformitate cu această cerință sau să nu gândească deloc.

Ei bine, vă mulțumim pentru asta. Așadar, dacă o luăm în considerare în mod corect, teoria evoluției nu va fi niciodată abandonată, chiar dacă toate faptele vorbesc împotriva ei, pur și simplu pentru că materialiștii nu au nimic altceva de oferit. Dar materialismul nu este altceva decât un fel de filozofie cu câmpul vizual limitat, pe care îl are chiar și păianjenul, care nu crede în pădurar, pentru că nu-l poate vedea. Nu ne place să dansăm în ritmul postulatelor lor și ne rezervăm dreptul de a alege un câmp de viziune mai larg. Nu pentru că ne imaginăm că prin noi înșine putem vedea mai departe, ci pentru că am făcut descoperirea surprinzătoare a unui Creator care, sub forma Fiului Însuși, a dorit să intre în câmpul nostru vizual (spiritual). O astfel de viziune mai largă ne face să ne dăm seama în curând care este adevărata influență și

---

³ Vezi W.J. Ouweneel (1971): „The scientific character of the evolution doctrine”, *Creat. Res. Soc. Quart.* Pag. 109-115.

⁴ Vezi de exemplu B.Delfgaauw (1967) în „Evolutie en de filosofie, de biologie, de cosmos” (Aula, Utrecht), ag. 12-23.

adevăratul sens al teoriei evoluției. Nu trebuie decât să privim cu cât triumf a primit lumea cultă darwinismul, pentru că el le-a oferit ocazia de a scăpa de Dumnezeu și de Biblie o dată pentru totdeauna. În sfârșit, nemulțumirile sociale și activitățile lipsite de scrupule ale oamenilor de afaceri puteau fi mușamalizate prin „lupta pentru existență” și „supraviețuirea celui mai tare” a lui Darwin. Conștiința putea fi liniștită: răul era un element indispensabil în evoluția spre bine. Evoluționismul a dat carte albă pentru ca militarismul și rasismul să înflorească, ceea ce a dus la războaiele mondiale; Hitler l-a invocat pe Darwin în ura sa rasială și în războiul său. Calea spre aceasta fusese netezită de alți darwinisti pasionați: prin militarismul lui von Treitschke și filozofia lui Nietzsche. Acesta din urmă, la rândul său, l-a inspirat pe Mussolini în ideile sale fasciste din Italia. Karl Marx a recunoscut cu recunoștință că a găsit baza ideilor sale comuniste în învățăturile lui Darwin. Stalin a devenit ateu după ce l-a citit pe Darwin. Faimoasa psihologie a lui Freud își are, de asemenea, rădăcinile în darwinism. Opiniile darwiniste ale lui Shaw au fost exprimate în romanele și piesele sale de teatru. Existențialismul modern al lui Camus, Heidegger și Sartre se bazează pe darwinism și, la rândul său, a devenit unul dintre fundamentele teologiei moderne a lui Bultmann și a altora. Ca să nu mai vorbim de măsura în care filozofia evoluționistă a întunecat gândirea științifică a marii majorități a oamenilor de știință din domeniul naturii, condusă de oameni precum J. Huxley, H. J. Muller și G. G. Simpson.

Desigur, consecințele imorale ale teoriei evoluției nu sunt în sine o dovadă a falsității acesteia. Dar ele arată care este adevărata origine a acestei doctrine. Se poate argumenta că oamenii de știință nu sunt responsabili pentru consecințele învățăturii lor în afara propriului domeniu, dar este surprinzător faptul că darwinismul a dus la o reducere flagrantă a purității științifice în cadrul propriilor sale rânduri. Este suficient să ne gândim la limbajul bombastic al lui T. H. Huxley sau la Haeckel - la fel ca Huxley, un dușman înverșunat al creștinismului - care a denaturat cu bună știință desenele embrionare ale sale și ale altora pentru a le putea folosi ca „dovezi” pentru teoria evoluției (a fost acuzat public de acest lucru). Se cunosc locuri din Statele Unite unde au fost găsite urme de oameni și dinozauri în același strat de pământ, dar unde urmele umane au fost șterse de dragul doctrinei⁵. Însăși descendența omului, care face atât de mult apel la imaginație, a dat naștere la multă înșelăciune. Cele mai vechi descoperiri de rămășițe umane (în Calaveras, Castenedolo și Olmo), care au arătat că cele mai vechi tipuri umane semănau cu noi, sunt intenționat ignorate sau ridiculizate. Celebrul *Hesperopithecus* („omul-maimuță al Occidentului”) a fost „creat” pe baza descoperirii unui singur dinte, care, după cum s-a dovedit ulterior, provenea de la un porc. Chiar și mai faimosul *Pithecanthropus* a fost găsit în straturi care conțineau, de asemenea, rămășițe umane normale (care au fost ascunse pentru o perioadă foarte lungă de timp), dar, în plus, nu era în sine decât o colecție înșelătoare de oase umane și de gibbon. Și cine nu cunoaște cazul lui *Eoanthropus* („omul zorilor” din Piltdown), care a fost multă vreme una dintre principalele „dovezi” ale descendenței omului din strămoși asemănători maimuțelor, dar care a fost ulterior demascată ca o pură înșelăciune. Desenele sugestive ale oamenilor-maimuță sălbatici și păroși, care mai mult decât orice altceva otrăvesc marele public cu evoluționismul, sunt, de asemenea, înșelăciuni absolute.⁶

---

⁵ Th.H. Epp: „True science agrees with Scripture”, pag. 37.

⁶ Vezi F.W. Cousins: „Fossil man”, *Evol. Prot. Movem.* 1971.

Trebuie să continui? Nu trebuie să fie clar pentru fiecare cititor credincios că evoluționismul nu poate fi omis din nici un strat sau colț al societății noastre corupte? Doctrinile universale, cum ar fi darwinismul, au răspândirea largă și influența a-tot-pătrunzătoare de care Antihrist va avea exact nevoie pentru a-și instaura cultul său idolatru mondial: venerarea „supraomului” lui Nietzsche, supraprodusul procesului evolutiv, venerat de toate popoarele ca fiind cel mai nobil om, dar numit de Dumnezeu „fiara”, supraprodusul procesului degenerativ care a început odată cu căderea în păcat. Mai este nevoie să întreb dacă creștinul care crede în Biblie are voie să cedeze chiar și într-o oarecare privință unei filozofii care este una dintre rădăcinile sistemului pe care Domnul Isus îl va mistui prin suflarea gurii Sale? Sper că cele câteva cuvinte pe care am putut să le dedic acestui subiect în contextul gândurilor mele despre relatarea creației din Geneza 1 au ajutat la scoaterea în evidență atât a aspectelor neștiințifice, cât și a celor corupte ale evoluționismului. Într-o prezentare atât de scurtă, desigur, puține dintre cele afirmate pot fi confirmate prin exemple și citate. Unii nu cred că este necesar, alții ar dori mai multă siguranță. Mă bucur să vă ajut în acest sens, menționând câteva cărți de încredere pe această temă, în plus față de cele pe care le-am menționat deja:

- Douglas Dewar (1957): „The transformist illusion”.
- Robert E. D. Clark (1958): „Darwin: before and after”.
- Fred John Meldau (1959): „Why we believe in creation, not in evolution”.
- Paul A. Zimmermann (1959): „Darwin, evolution, and creation”.
- Evan Shute (1961): „Flaws in the theory of evolution”.
- Henry M. Morris (1966): „Studies in the Bible and science”.
- A. E. Wilder-Smith (1966): „Herkunft und Zukunft des Menschen”.
- Bolton Davidheiser (1969): „Evolution and Christian faith”. (Foarte de recomandat)

Tradus din: Dr. W.J. Ouweneel, *Gedanken zum Schöpfungsbericht in 1. Mose 1*;
Ernst-Paulus-Verlag, ediția a 6-a, 1990.